

Llinás

La juventud de Llinás del Vallés a semejanza de la de otros pueblos, es en esencia una juventud entusiasta que procura que todos cuantos actos se realicen sean de la máxima solemnidad. Durante todo este periodo de preparación para la gran Jornada Comarcal, no han escatimado esfuerzo alguno para contribuir a que esta jornada resplandezca con todo el esplendor que se merece.

No se han podido celebrar, en este pueblo, semanas de juventud porque se ha participado en las de los pueblos vecinos; ahora bien, el año que viene, si Dios quiere, celebraremos una en la que se pondrá todo el entusiasmo y se trabajará para que la juventud de otros pueblos que la visiten se encuentren a gusto y que no se pueda registrar ningún fallo.

Gracias a la eficaz labor del Rdo. Cura Párroco y de otras personas de buena voluntad que se han sumado para realizar la difícil tarea de encaminar a la juventud; gracias a Dios, podemos estar agradecidos de que se ha registrado un cambio verdaderamente impresionante con respecto a la misma, ya que ahora, cuando se necesita la colaboración de los jóvenes, todos están dispuestos a trabajar en lo que sea, poniendo su empeño y buena voluntad.

Sólo deseamos que este entusiasmo aumente siempre y sea tan fructífero como para decir que la juventud de Llinás del Vallés siempre está dispuesta a trabajar y a cooperar en todo aspecto.

**Especialidad en nivelaciones
de terrenos con máquinas
modernas**

Lorenzo Codina Riera

Llinás del Vallés

VALOR DE LA NOIA

Tots recordem la gran Jornada de l'any passat. Vàrem viure un dia intens, ple, i ens va deixar una forta impressió. Vàrem descobrir que hi havia moltes coses en la nostra vida que no ens agradaven prou i vegérem que es podien millorar. Vàrem dir, doncs, « Volem millorar ». Aquest any hem concretat un aspecte d'aquest millorament i diem « Millorem les nostres llars ». Aquí sí que les noies hi tenim una tasca molt important.

Déu ens ha posat al món i ens ha fet noies; i per tant, tenim una missió concreta per aquest fet. Si som noies conscients que hem comprès bé la gran missió d'amor que Déu ens ha assenyalat, no hem de tenir complexos d'inferioritat. Valem molt, moltíssim.

Déu va crear la dona per ésser mare i, com a tal, el suport de la llar. Ens ho diu expresament la revelació. El Creador va formar la dona per a donar a l'home una ajuda igual a ell. L'home sense ella és incomplet. La seva forta contextura, inclinada a l'energia, el fa aspre, dur; ell sol resultaria insuportable; necessita el tracte de la dona que llimi la seva aspresa, afini la seva brusquetat, posi delicadesa en els seus modals durs, freni la seva vehemència passional amb ideals de superior bellesa. El precepte de la procreació: « Creixeu i multipliqueu-vos i ompliu la terra... » (Gen. I, 28) es va donar per l'home i per la dona. Als dos correspon la continuació de la humanitat i l'elaboració de la cultura.

El Creador va dotar a l'home i a la dona de la mateixa dignitat. Conjuntament tenen de portar a terme la missió de dominar la terra. Aquesta col·laboració no deu entendre's en el sentit de que correspon a la dona obrar passivament, utilitzada per l'home en la forma que aquest vulgui. Els dos tenen el deure de servir a Déu, completant-se mutuament, d'acord cada un amb les seves diferents característiques naturals, ja que han estat diversament dotats. Ja Plató deia, i és molt cert, que els homes fan les lleis i que les dones fan els costums, i el que determina el valor del poble són els costums, puix cadascun ha de salvar-se a si mateix, i la salvació o la condemnaió provenen dels costums, bons o dolents, de l'home. Les lleis són pedres, no penetren en el cor; són fórmules escrites en el paper que no arribarien a complir-se; serien lletra morta sense la influència de les dones. Per nosaltres ve la vida humana al món i per nosaltres es perfecciona. És cert que la Font de la vida del cos i de l'ànima és Déu, però Ell la comunica per mitjà nostre. No ens fem indignes d'aquesta gran missió.

Encara que la influència en la formació dels pobles pertoca més a les mares, les noies també podem contribuir a la santificació de la família de la qual formem part com germanes, com filles, com promeses, perquè, com deia Sant Pau, l'esposa cristiana santificava l'espós, que encara no ho era.

Difícilment la noia serà una bona mestressa de casa, el dia de demà, si no es prepara ja des d'ara per a aquesta tasca. Hi ha sentiments, gustos, que no s'improvitzen, que segueixen un aprenentatge, i el lloc on hem de fer aquesta pràctica és en les nostres llars d'ara.

Necessitem, per tant, estimar aquestes llars; preocupar-nos per tots els membres de la nostra actual família. La noia, juntament amb la mare, han de ser l'ànima de l'esperit familiar.

Hem de procurar que el nostre amor a la llar es reflexi en l'arranjament de totes les coses, vetllant per al bon ordre, posant-hi el cor en els petits detalls que sabem plauen als pares, que donen goig als germans i que alegren als petits.

Procurem també el bon gust en l'ambientació de la nostra llar, fent-la agradable, molt sovint amb coses ben senzilles com són unes flors, un quadre, la col·locació dels mobles... Tot pot ajudar a que tothom s'hi trobi bé.

No oblidem tampoc la pietat familiar. Pensem que les famílies resen juntes permaneixen unides. No deu haver-hi cap manifestació de la vida de la nostra família que no compti el nostre interès.

TERESA BRUGUERA
(De Llinàs)